

MRAČNI SEVER

Niko Grafenauer

Drhteč v zamaknjenosti, ki jo bol poraja,
srce opijam
z gotiko te dobe.
Samota me gladi
kot voda svoj neminljivi kamen.

Brez dvoma, pozno je:
njive so odri v žalostnem zatonu,
so temno znamenje in so brezčutna rana
v osrčju mraka.
Pastirski ognji sevajo s pobočij.
kot pravkar zdramljeno ozvezdje.
Meglice drse nad poslednjim strniščem,
pršeč

zono razkroja.
Drevo pred mojimi očmi
v žolti svetlobi izgoreva.
Čez mračni svod nosi
neznana ptica vlečko dima.

Že me nič več ne zadržuje;
brezkončno padanje v sencah, utrujenost
in daljna sreča.
Ni kraja
v zevajočem dnevu,
kjer bi negibni mir izlečil
razrvane prsi.
Dekliška pesem je pred časom plula čez večerne griče
in mi gladila dušo.
Trd molk zdaj vlada.

Zapiram se kot knjiga, kakor rana.